

Skrivena povijest četrdesetog stiha - Broj dvadeset i dva

Ezekiel broj tri

Jeff Pippenger

2026-08-08

Ezekiel je svećenik u razdoblju pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće. U prvom poglavlju Ezekiel je odveden u Svetište.

I dogodilo se tridesete godine, četvrtoga mjeseca, petoga dana u mjesecu, dok sam bio među sužnjima na rijeci Kebaru, da se otvoriše nebesa i vidjeh viđenja Božja. Petoga dana toga mjeseca, pete godine sužanjstva kralja Jojakina, riječ Gospodnja dođe izrijetkom Ezekielu, svećeniku, sinu Buzijevu, u zemlji Kaldejaca, na rijeci Kebaru; i ondje bijaše na njemu ruka Gospodnja.

I pogledah, i gle, vihor dođe sa sjevera, velik oblak i oganj što se neprestano kovitlao, a oko njega bijaše sjaj, i iz njegove sredine kao boja jantara, iz sredine ognja. A iz njegove sredine pojavi se obličje četiri živa bića. I ovakav bijaše njihov izgled: imahu obličje čovjeka. I svako od njih imalo je četiri lica, i svako od njih četiri krila. Noge im bijahu ravne noge, a stopala njihovih nogu bijahu kao stopalo teleće noge; i svjetlucahu kao boja uglačane mjedi. I imahu ruke čovječje pod svojim krilima sa svoje četiri strane; i sva četiri imahu svoja lica i svoja krila. Krila im bijahu spojena jedno s drugim; ne okretahu se kad idahu, nego idahu svako pravo naprijed. A obličje njihovih lica bijaše ovakvo: sva četiri imahu lice čovjeka, i lice lava s desne strane; i sva četiri imahu lice vola s lijeve strane; sva četiri također imahu lice orla. Takva bijahu njihova lica; a krila im bijahu raširena prema gore; po dva krila svakoga bijahu spojena jedno s drugim, a dva pokrivahu njihova tijela.

I išahu svaki ravno naprijed; kamo je duh htio ići, oni su išli; i ne okretahu se kad bi išli. A obličje živih bića bijaše nalik užarenom ugljevlju ognjenom i nalik izgledu svjetiljaka: ono se kretalo amo i tamo među živim bićima; i oganj bijaše sjajan, i iz ognja izlažahu munje. I živa bića trčahu i vraćahu se poput bljeska munje. I dok sam gledao živa bića, gle, jedan kotač na zemlji uz živa bića, uza svako od njihova četiri lica. Izgled kotača i njihova ustrojstva bijaše kao boja krizolita; i sva četiri imahu isti lik; i njihov izgled i njihovo ustrojstvo bijaše kao da je kotač usred kotača. Kad bi išli, išli bi na svoje četiri strane; i ne okretahu se kad bi išli. A obodi im bijahu tako visoki da bijahu strašni; i obodi sva četiri bijahu unaokolo puni očiju. I kad bi živa bića išla, kotači bi išli uz njih; i kad bi se živa bića podigla sa zemlje, podizali bi se i kotači. Kamo god je duh htio ići, oni su išli, onamo kamo je duh imao poći; i kotači se podizahu prema njima, jer duh živoga bića bijaše u kotačima.

Kad oni idahu, i ovi idahu; i kad oni stajahu, i ovi stajahu; a kad se oni podizahu sa zemlje, i kotači se podizahu nasuprot njima, jer duh živoga bića bijaše u kotačima. I obličje svoda nad glavama živoga bića bijaše kao boja strašnoga kristala, razastrta nad njihovim glavama odozgor. A pod svodom njihova krila bijahu ispružena, jedno prema drugomu: svako imaše po

dva koja ga pokrivahu s ove strane, i svako imaše po dva koja ga pokrivahu s one strane, njihova tijela. I kad idahu, čuh šum njihovih krila, kao šum velikih voda, kao glas Svemogućega, glas govora, kao šum vojske; kad bi stali, spuštali bi svoja krila. I dođe glas sa svoda koji bijaše nad njihovim glavama, kad bi stali i spustili svoja krila. A nad svodom što bijaše nad njihovim glavama bijaše obličje prijestolja, naoko kao kamen safir; i na obličju prijestolja bijaše obličje kao naoko čovjeka odozgor na njemu. I vidjeh kao boju jantara, kao obličje ognja unaokolo iznutra, od obličja njegovih bokova naviše; i od obličja njegovih bokova naniže vidjeh kao obličje ognja, i svjetlost bijaše oko njega. Kao što izgleda duga koja je u oblaku o kišnome danu, tako bijaše obličje svjetlosti unaokolo. To bijaše obličje nalik slavi Gospodnjoj. A kad to vidjeh, padoh ničice, i čuh glas jednoga koji govoraše. Ezekiel 1:1–28.

„Ezekielu, proroku žalobnoga izgnanstva, u zemlji Kaldejaca, dano je viđenje koje je poučavalo istoj pouci vjere u moćnoga Boga Izraelova. Dok bijaše na obalama rijeke Kebara, učinilo se da sa sjevera dolazi vior, ‘velik oblak i oganj koji se sam u sebe savijaše, i oko njega bijaše sjaj, a iz njegove sredine kao boja jantara.’ Nekoliko kotača neobična izgleda, koji su se presijecali jedan s drugim, pokretala su četiri živa bića. Visoko nad svime time bijaše ‘obličje prijestolja, kao po izgledu kamen safir: a na obličju prijestolja bijaše obličje kao po izgledu čovjeka ozgo na njemu.’ ‘A što se tiče obličja živih bića, njihov izgled bijaše kao gorući ugljčvlje ognjeno i kao izgled svjetiljaka: ono se kretalo gore-dolje među živim bićima; i oganj bijaše sjajan, a iz ognja izlažahu munje.’ ‘I u kerubinima se pokazivao lik čovječje ruke pod njihovim krilima.’

„Bili su to kotači unutar kotača, u tako složenom rasporedu da su se Ezekielu na prvi pogled činili posve zbrkanima. Ali kad su se pokrenuli, bilo je to s divnom točnošću i u savršenom skladu. Nebeska su bića pokretala te kotače, a iznad svega, na slavlom prijestolju od safira, bio je Vječni; dok je oko prijestolja bio obuhvatni luk duge, simbol milosti i ljubavi. Svladan strašnom slavom toga prizora, Ezekiel je pao ničice, kad mu glas zapovjedi da ustane i čuje riječ Gospodnju. Tada mu je bila dana poruka upozorenja za Izraela.” Testimonies, 751.

One godine kad umrije kralj Uzija vidjeh i Gospodina kako sjedi na prijestolju, visoku i uzvišenu, a skute njegove haljine ispunjavahu hram. Nad njim stajahu serafimi; svaki je imao šest krila: dvama je zakrivao svoje lice, dvama je zakrivao svoje noge, a dvama je letio. I jedan vikaše drugomu i govoraše: Svet, svet, svet, Gospod nad vojskama: puna je sva zemlja slave njegove. I pragovi na vratima zadrhtaše od glasa onoga koji je vikao, a dom se napuni dimom. Tada rekoh: Jao meni! jer propadoh; jer sam čovjek nečistih usana, i prebivam usred naroda nečistih usana; jer su moje oči vidjele Kralja, Gospoda nad vojskama. Tada doletje jedan od serafima k meni, imajući u ruci živ ugljen, koji bijaše uzeo kliještima s oltara; i dotače njime moja usta te reče: Evo, ovo se dotaknulo tvojih usana; i bezakonje tvoje uklonjeno je, i grijeh tvoj očišćen. I začuh glas Gospodnji kako govori: Koga da pošaljem, i tko će poći za nas? Tada rekoh: Evo me; pošalji mene. Izaija 6,1–8.

„Ova je vizija dana Ezekielu u vrijeme kada mu je um bio ispunjen turobnim slutnjama. Vidio je zemlju svojih otaca kako leži opustošena. Grad koji je nekoć bio pun ljudi više nije bio nastanjen. Glas veselja i pjesma hvale više se nisu čuli unutar njegovih zidina. Sam prorok bio je stranac u tuđoj zemlji, gdje su neograničena častohleplja i divlja okrutnost vrhovno vladali.

Ono što je vidio i čuo o ljudskoj tiraniji i nepravdi tištalo mu je dušu te je gorko plakao danju i noću. Ali čudesni simboli koji su mu bili predloženi kraj rijeke Kebara otkrili su nadmoćnu silu, moćniju od sile zemaljskih vladara. Iznad oholih i okrutnih monarha Asirije i Babilona ustoličen je bio Bog milosrđa i istine.”

„Komplikacije nalik kotačima, koje su se proroku činile zahvaćenima takvom zbrkom, bile su pod vodstvom beskonačne ruke. Duh Božji, koji mu je bio otkriven kao onaj koji pokreće i upravlja tim kotačima, izvodio je sklad iz zbrke; tako je i sav svijet bio pod Njegovim nadzorom. Bezbrojna mnoštva proslavljenih bića bila su spremna na Njegovu riječ obuzdati silu i naume zlih ljudi te donijeti dobro Njegovim vjernima.“

„Na isti način, kada je Bog namjeravao otvoriti ljubljenu Ivanu povijest Crkve za buduće vjekove, dao mu je jamstvo Spasiteljeva zanimanja i skrbi za svoj narod otkrivši mu ‘Jednoga slična Sinu čovječjemu’ kako hodi posred svijećnjaka, koji su simbolizirali sedam crkava. Dok je Ivanu bilo pokazano posljednje veliko sučeljavanje Crkve sa zemaljskim silama, bilo mu je također dopušteno promatrati konačnu pobjedu i izbavljenje vjernih. Vidio je Crkvu dovedenu u smrtonosni sukob sa Zvijeri i njezinim kipom te štovanje te Zvijeri nametnuto pod prijetnjom smrti. Ali gledajući dalje od dima i buke bitke, ugledao je skupinu na gori Sionu s Jaganjcem, koja je, umjesto žiga Zvijeri, imala ‘ime Oca njegova napisano na svojim čelima’. I opet je vidio ‘one koji su izvojevali pobjedu nad Zvijeri i nad njezinim kipom i nad njezinim žigom i nad brojem imena njezina, gdje stoje na staklenome moru i imaju harfe Božje’ te pjevaju pjesmu Mojsijevu i Jaganjčevu.“

„Ove su pouke za našu korist. Svoju vjeru trebamo osloniti na Boga, jer je upravo pred nama vrijeme koje će okušati ljudske duše. Krist je na Maslinskoj gori iznio strašne sudove koji su trebali prethoditi Njegovu drugom dolasku: ‘Čut ćete za ratove i glasove o ratovima.’ ‘Ustat će narod protiv naroda i kraljevstvo protiv kraljevstva; i bit će gladi, pomora i potresa na raznim mjestima. A sve je to početak nevolja.’ Premda su se ta proročanstva djelomično ispunila pri razorenju Jeruzalema, ona se još izravniije odnose na posljednje dane.“

„Stojimo na pragu velikih i svečanih događaja. Proročanstvo se brzo ispunjava. Gospodin je pred vratima. Uskoro će se pred nama otvoriti razdoblje od silnog značenja za sve žive. Proturječja iz prošlosti ponovno će se oživjeti; pojavit će se nova proturječja. Prizori koji će se odigrati u našem svijetu još nisu ni naslućeni. Sotona djeluje preko ljudskih oruđa. Oni koji ulažu napor da izmijene Ustav i osiguraju zakon kojim se nameće svetkovanje nedjelje malo shvaćaju kakav će biti ishod. Kriza je upravo pred nama.“

„No Božji sluge ne smiju se uzdati u same sebe u ovoj velikoj krizi. U viđenjima danima Izaiji, Ezekielu i Ivanu vidimo kako je usko nebo povezano sa zbivanjima koja se odvijaju na zemlji i kako je velika Božja skrb za one koji su Mu vjerni. Svijet nije bez vladara. Plan budućih događaja u rukama je Gospodnjim. Veličanstvo neba drži u svojoj vlastitoj skrbi sudbinu naroda, kao i pitanja svoje Crkve.“

„Dopuštamo si da osjećamo odviše mnogo brige, nevolje i zbunjenosti u Gospodnjem djelu. Ograničeni ljudi nisu ostavljeni da nose teret odgovornosti. Potrebno je da se uzdamo u Boga, vjerujemo Mu i idemo naprijed. Neumorni oprez nebeskih glasnika i njihova neprekidna

zauzetost u njihovoj službi u vezi sa stanovnicima zemlje pokazuju nam kako Božja ruka upravlja kotačem unutar kotača. Božanski Učitelj govori svakom sudioniku u svojem djelu, kao što je nekoć rekao Círu: ‘Opasah te, premda Me nisi poznavao.’”

„U Ezekielovoj viziji Bog je imao svoju ruku pod krilima kerubina. To treba poučiti Njegove sluge da je božanska sila ta koja im daje uspjeh. On će djelovati s njima ako odbace bezakonje i postanu čisti u srcu i životu.

„Sjajna svjetlost koja se kreće među živim bićima brzinom munje predstavlja hitrinu kojom će ovo djelo naposljetku krenuti naprijed do dovršenja. Onaj koji ne drijema, koji neprestano radi na ostvarenju svojih nauma, može svoje veliko djelo voditi naprijed skladno. Ono što se ograničenim umovima, zapletenima i opterećenima, čini zamršenim i složenim, Gospodnja ruka može održavati u savršenom redu. On može smisliti putove i sredstva da osujeti namjere opakih ljudi, i dovest će u pomutnju nakane onih koji kuju zlo protiv njegova naroda.

„Braćo, sada nije vrijeme za tugovanje i očaj, nije vrijeme da se prepustimo sumnji i nevjeri. Krist sada nije Spasitelj u Josipovu novom grobu, zatvorenom velikim kamenom i zapečaćenom rimskim pečatom; mi imamo uskrslog Spasitelja. On je Kralj, Gospod nad vojskama; sjedi između kerubina; i usred borbe i meteža naroda On još uvijek čuva svoj narod. Onaj koji vlada na nebesima naš je Spasitelj. On odmjerava svaku kušnju. On motri na oganj peći koji mora okušati svaku dušu. Kada utvrde kraljeva budu oborene, kada strijele Božjeg gnjeva probodu srca Njegovih neprijatelja, Njegov će narod biti siguran u Njegovim rukama.”
Testimonies, svezak 5, 752–754.

Ezekiel predstavlja kandidate koji trebaju biti među sto četrdeset i četiri tisuće, i redak po redak njegovo se iskustvo u Svetištu usklađuje s Izaijinim i Ivanovim iskustvom unutar Svetišta. Mi smo sada u hramskom ispitu, drugom od triju ispita koji pečate sto četrdeset i četiri tisuće. To je razdoblje očišćenja koje izvršava Glasnik Saveza u ispunjenju Malahije trećega poglavlja. Proces očišćenja kroz tri ispita jest Malahijina ognjena „peč” „koja mora iskušati svaku dušu”. Kada je treći anđeo stigao 22. listopada 1844., Glasnik Saveza iznenada je došao u svoj hram i poveo mudre djevice te povijesti u Svetinju nad svetinjama kako bi zapečatio svoje vjerne, ali djevice te povijesti pobunile su se, te se do 1856. filadelfijski mileritski pokret promijenio u laodicejski mileritski pokret, a 1863. postao je laodicejska Crkva adventista sedmoga dana.

Treći anđeo koji je iznenada stigao 22. listopada 1844. povukao je svoju prisutnost 1863., a zatim se vratio 11. rujna 2001. Dvadeset i pet godina kasnije, kušnja Hrama, koja je bila predočena 22. listopada 1844., sada se ponovno odvija. Dvadeset i pet simbolično je proročanska desetina od dvjesto pedeset, a dvjesto pedeset simbol je povijesti predstavljene u stihovima jedanaest do petnaest jedanaestog poglavlja Daniela. Dvjesto pedeset, i dvadeset i pet, kotač su unutar Ezekielova viđenja Svetišta. Dvadeset i pet simbol je odvajanja mudrih i opakih u ispunjenju trostupanjskog procesa kušnje koji je prikazan u djelu očišćenja što ga izvršava Glasnik Saveza.

Matej dvadeset i pet sadrži tri prispodobe, i svaka prispodoba prepoznaje razdvajanje mudrih i zlih u vremenu pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće. Nada Božjega naroda, predstavljena u tom poglavlju, jest da bi mogli biti mudra djevica koja posjeduje ulje poruke ponoćnoga poklika.

Njihova je nada da budu suđeni kao vjerni sluga u svojem upravljanju posebnim talentima koji su im bili dani da njima gospodare u svojem osobnom vremenu kušnje. Njihova je nada da budu suđeni kao ovca paše Njegove, koja sjedi Njemu zdesna, a ne kao jarac slijeva. Dvadeset i pet simbol je razdvajanja mudrih i zlih u vremenu pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće. Dvadeset i pet jedan je od Ezekielovih kotača.

Dvadeset i pete godine našega sužanjstva, na početku godine, desetoga dana u mjesecu, četrnaeste godine nakon što je grad bio poražen, toga istoga dana ruka Gospodnja bijaše na meni i odvede me onamo. Ezekiel 40:1.

Dvadeset peta godina sužanjstva predstavljena je 22. listopada, koji je predstavljen zatvaranjem jednoga dispenzacijskog vrata. Dana 22. listopada 1844. jedna su vrata bila otvorena, a jedna zatvorena, dok su se dva razreda odvajala.

I anđelu crkve u Filadelfiji napiši: Ovo govori Onaj koji je svet, koji je istinit, koji ima ključ Davidov, koji otvara i nitko ne zatvara, i zatvara i nitko ne otvara: Znam tvoja djela. Evo, stavio sam pred tebe otvorena vrata, i nitko ih ne može zatvoriti, jer imaš malo snage, i održao si moju riječ, i nisi zanijekao moje ime. Otkrivenje 3,7.8.

Krist govori anđelu u Filadelfiji da poznađe njihova djela i da je pred crkvom u Filadelfiji postavio otvorena vrata. Ta se vrata otvaraju „Davidovim ključem“, ključem koji je položen na Elijakima.

I dogodit će se u onaj dan da ću pozvati slugu svojega Elijakima, sina Hilkijsina: i odjenut ću ga tvojom haljinom, i učvrstit ću ga tvojim pojasom, i predat ću tvoju vlast u njegovu ruku; i on će biti otac stanovnicima Jeruzalema i domu Judinu. I ključ doma Davidova metnut ću mu na rame; tako će on otvarati, i nitko neće zatvoriti; i zatvarat će, i nitko neće otvoriti. Izaija 22:20–22.

Dan kada je pozvan Elijakim, on je odijeljen od opakoga Šebne.

Ovako govori Gospodin Bog nad vojskama: Idi, pođi k tomu rizničaru, k Šebni, koji je nad domom, i reci: Što ti imaš ovdje? I koga ti imaš ovdje, te si sebi ovdje isklesao grob, kao onaj koji sebi kleše grob na visini i sebi izdubljuje prebivalište u stijeni? Evo, Gospodin će te silovito odvesti u ropstvo i doista će te pokriti. Doista će te snažno zaviti i baciti poput lopte u prostranu zemlju: ondje ćeš umrijeti, i ondje će bojna kola tvoje slave biti sramota domu tvoga gospodara. Izaija 22,15–18.

Odvajanje mudrih i ludih djevica, kojim se ispunilo prispodobljenje o Šebni i Elijakimu, ispunilo se 22. listopada 1844., a također i u dvadeset i petoj godini Jojakinova sužanjstva, što je bilo 22. listopada 573. pr. Kr. U osmom poglavlju Ezekielova bezbožnici unutar adventizma, predstavljeni Jeruzalemom, prikazani su kao dvadeset i pet ljudi koji se klanjaju suncu. Uništenje Jeruzalema predstavlja zakon o nedjelji, koji je ujedno i oznaka na putu koja završava vrijeme pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće. To je vrijeme pečaćenja započelo 11. rujna 2001., a Isus je i Alfa i Omega, stoga 11. rujna 2001. kao početak pečaćenja predodređuje svršetak, kod zakona o nedjelji.

Jedanaesti rujna 2001. bio je predodređen sastancima u Minneapolisu 1888., jer sestra White utvrđuje da je, kada su se velike zgrade New Yorka srušile 11. 9., bilo ispunjeno Otkrivenje

18,1–3. U to vrijeme, kao i 1888., utvrdila je da je anđeo iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja sišao da obasja zemlju svojom slavom. Pobunu iz 1888. dovela je u vezu s pobunom Koreja, Datana i Abirama, kojima se također u njihovu otpadništvu pridružilo dvjesto pedeset uglednih ljudi. Dvjesto pedeset pobunjenika u pobuni Koreja i njegovih drugova u početnoj povijesti staroga Izraela predožnačavali su dvadeset i petoricu ljudi koji su se klanjali suncu pri završetku povijesti staroga Izraela.

Dvadeset i pet vođa laodicejskog adventizma koji se klanjaju pred nedjeljnim zakonom i dvjesto pedeset njih kod 11. rujna iznosi vrijeme pečaćenja sa simbolikom broja dvadeset i pet, (simbola razdvajanja mudrih i zlih), kako bi označilo početak i završetak vremena pečaćenja. Bilo da je riječ o dvjesto pedeset pobunjenika u Mojsijevo vrijeme, ili o dvadeset i pet ljudi u osmom poglavlju Ezekielu, ili o tri svjedočanstva razdvajanja iz dvadeset petog poglavlja Mateja, ili o dvadeset petoj godini sužanjstva u Ezekielu četrdeset; sve manifestacije simbola dvadeset i pet usklađuju se s trima razdobljima od po dvjesto pedeset godina koja su svoj završetak dosegla 207. pr. Kr., 313. i 2026. godine.

Dvadeset pet je, slikovito rečeno, osovina dvadeset petice koja sve linije dvadeset petice dovodi do savršenstva. Ono postaje jednim od proročkih ključeva kraljevstva danih Petru kako bi unijelo jasnoću u skrivenu povijest četrdesetog retka. Višekratno je utvrđeno na temelju više od tri svjedoka da reci deset do petnaest jedanaestog poglavlja Daniela predstavljaju liniju koja obuhvaća povijest od 1989. pa do nedjeljnog zakona, što je skrivena povijest četrdesetog retka. Lav iz Judina plemena sada skida pečate s Ezekielovih kotača dok otvara skrivenu povijest koja će dovršiti poruku Ponoćnog poklika posljednjih dana.

U sljedećim člancima nastaviti ćemo prepoznavati Ezekielove točkove, koji predstavljaju složeno uzajamno djelovanje ljudi u posljednjim danima. Ezekielovo prvo poglavlje, navedeno na početku ovoga članka, kao i priloženi odlomak iz Testimonies, svezak peti, bit će naše trajno polazište dok budemo napredovali kroz članke. Kada točkovi budu izloženi na svojem pravom mjestu i sa svojim pravilnim presjecima s drugim točkovima proročke povijesti, pokazat ćemo da su tristo devedeset i jedna godina i petnaest dana, koji su osnažili prvoga anđela 11. kolovoza 1840., također kod Ezekielu prikazani kao tristo devedeset godina, povezani s jednom i pol godinom opsade Jeruzalema; te da dolazak ove proročke svjetlosti označava podizanje zastave sto četrdeset i četiri tisuće.

27. srpnja 1299. do 1337. predstavlja trideset i osam godina na početku sto pedeset godina (pet mjeseci) iz Otkrivenja devet, redak deset. Tih sto pedeset godina povezano je s tristo devedeset i jednom godinom i petnaest dana iz retka petnaest. Tako početak tih dvaju razdoblja sačinjava jednu proročku liniju koja je završila u ispunjenju predviđanja Josiaha Litcha iz 1838. i 1840. godine te označila podizanje i osnaživanje mileritskog pokreta. Ta povijest na početku adventizma označava podizanje sto četrdeset i četiri tisuće kao stijega unaprijed pred nedjeljnim zakonom. Tako Ezekielovih tristo devedeset godina i jedna cijela pet godina (1,5) opsade Jeruzalema označavaju kraj linije proročanstva koja je započela 1299. godine.

Bilo bi korisno unaprijed razmotriti odlomak iz knjige Testimonies, peti svezak, prije sljedećega članka.